

Peter še vedno v nezavesti. Tomaž pa se je zmuznil skozi gručo ljudi in je stopil vun na cesto. Zrli so za njim vaščani; nihče ga ni pomiloval in mu ni rekel prijazne besede . . . Potepuh je, so mislili in govorili — pregovoril je Petra, naj gre trgat z njim mežikeljnov; nalašč je napravil to, hudoben je, pa je iz same hudobnosti napravil to . . . Ko odraste, bo pa ubijavec in tat; ponoči se bo plazil okoli po samotnih potih; razmršeni mu bodo lasje, in roke krvave. Iz tega semena ne bo nič; dobro bi bilo naznaniti orožnikom vso zadevo . . .

(Konec prih.)

VELIKONČNA RADOST.

akaj sta tako razposajena? Ali ne vesta, da leži Bog v grobu?« so rekli mati na veliko soboto popoldne Tinki in Tončku, ki sta se smejala in vpila po hiši.

»Oj mati, saj nisva, saj nisva,« smejala sta se dalje.

Nasmehnili so se tudi mati in ju niso več kregali. »Kdo bi pač ne bil vesel o Veliki noči! Velikonočna radost ne da mirovati,« so si mislili mati in ju niso več kregali.

»No, otroka, le oblecita novi obleki, da gremo kvstajenju! Čas je že, da še prej malo pomolimo! Tudi ti, mati, se pojdi obleč. Tinka naj gre s tabo, Tonček bo šel pa z mano k procesiji.« Tako so rekli oče. Mati in otroci pa so odšli iz izbe.

A kmalu so se vrnili v novih oblekah. To je bilo veselja! Tonček si je ogledoval nove hlačke, Tinka pa lepo židano ruto, ki so ji jo dali botra za god.

»Le pojdimo!« so rekli oče, in vsi so z veseljem prestopili prag. Mati so zaklenili vrata, in družina se je z veselim srcem pomikala proti cerkvi.

»Kajne, da bomo šli Boga poljubit, mama,« je rekla Tinka.

»Seveda,« so rekli oče in dali otrokoma vsakemu lepo svetlo šestico za miloščino.

Vstopili so v cerkev in poklekli pred božji grob. V stoterih rdečih, modrih, zelenih, rumenih lučcah je odsevala zlata monštranca, pregrnjena s tankim pajčolanom. Palme so se sklanjale ob strani, vitke in visoke, in njih dolgi listi so se pripogibali k tlom, kakor bi žalovali nad smrtjo Zveličarjevo. Ob palmah so stali stražniki z ostrimi meči in svetlimi sulicami. A na sredi je ležal Kristus mrtev. Roke sklenjene na prsih, lice blede ustnice modrikaste. Na glavi so se poznali sledovi trnjeve krone; na nogah, rokah in na strani so pa zijale globoke rane. In prihajali so ljudje; sklanjali se globoko in poljubljali svete rane Kristusove. Prihajali so s temnimi obrazi, odhajali so s svetlimi lici; čutili so milost, ki jim jo je

delil Jezus, in radost jim je prešinjala lica in odhajali so s svetlimi lici. Tudi naši znanci so se sklonili globoko in poljubili rane Gospodove, in neka tiha sreča, blažena zadovoljnost jim je prevzela duše; zadovoljnost, da bi človek zavriskal, a se boji, da ne bi oskrnil veličastnega trenutka. Sedali so molivci v klop in spet molili tako zbrano in pobožno, kot že morda dolgo ne. Kdo bi tudi ne molil zbrano v tako svečanih trenutkih?

* * *

Zapeli so zvonovi, tako slovesno, tako veličastno, kakor morejo le o Veliki noči. In zapele so orglje zmagovito in radostno, in srca so vztrepeta v pobožni molitvi . . .

In prišli so duhovni, trije so prišli v zlatih oblekah, s kadilnicami in z »neбом« so prišli k božjemu grobu. Ob strani so nesli možje lepe svetilke na rdečih drogovich, ministrantje pa so zvončkali tako miloglasno, kot še nikdar. In kako bi ne? Saj je Velika noč, vstajenja dan!

Šli so k božjemu grobu in srednji duhovnik so vzeli monštranco, zlato in lesketajočo se, in zapeli so s slavnostnim glasom: »Aleluja.« In zapeli so pevci, in vsa srca so se topila v blaženih občutkih.

In zacingljali so srebrni zvončki, zapeli so zvonovi, zapeli so pevci: »Zveličar naš je vstal iz groba,« in vse je vrelo iz cerkve, da se uvrsti k procesiji.

Kako je velika ta procesija! Bandera vihrajo v lahni, topli sapici, in koliko jih je! Ljudje pa molijo zbrano in pobožno in praznične misli hodijo ž njimi. Nazadnje pa gre duhovščina pod belim »neбом«. Pevci pa pojejo veselo pesem, in zvončki cingljajo, da še nikdar tako! Zvonovi pa pojejo tako milo in veličastno! Saj je vstal Kristus, ki je bil tri dni v grobu. Vstal je in razlil svojo milost v srca vernikov, ki so se bili v velikonočni spovedi očistili svojih grehov. Zato je vse veselo, skrbi ni na licih, in tuge ni na čelih, samo veselje, sama sreča, sama radost vlada v srcih. Kako si lepa, Velika noč!

Minila je procesija, in vrnilo so se ljudje v cerkev. Vsa razsvetljena je bila cerkev, bleščali so zlati lestenci, bleščala so visoka okna v žarkih pomladnjega večernega solnca, in pobožne misli so hodile po cerkvi.

Stopili so duhovniki k oltarju in vzvišeno zapeli: »Te Deum laudamus!«

Zacingljali so zvončki, zapeli so zvonovi, zabučale orglje, mogočno in veličastno. In dim dišečega kadila je ovijal oltar in plaval je po cerkvi, po klopek in navdihoval srcem sladke in svečanostne misli . . .

In zavzdignili so župnik monštranco, zalesketala je v svitu stoterih svč in zacingljali so zvončki, ljudje pa so globoko klonili glave in se trkali na prsi proseč velikonočnega blagoslova. In Gospod jim ga je dal, z vsemogočno roko jih je blagoslovil in prazničen mir jim je napolnil srca. Šli so iz cerkve srečni in zadovoljni . . .

* * *

Solnce je tonilo za gore in obrobilo z zlatim robom hribe. Poslavljalo se je, počasi je lezlo nižje in nižje, kakor bi se težko ločilo od lepega večera. A tonilo je in samo rob se je še videl, samo še en žarek in solnce se je skrilo. Mrak je prihajal, tiho in počasi, kakor bi se bal motiti svečanost lepega dne, prihajal na lahko, kakor bi šel po prstih. Prišel in našgal je sto in sto zvezdic na jasnem nebu; pa to niso bile zvezdice, to je bil milijon angelcev, ki gleda na zemljo srečne zemljane. In večerne sence so priplavale čez logove in dobrave, a ostale so v dobravah, kakor bi se bale priti k hišam, da ne motijo tihe sreče. Kako bi tudi prišle, ko pa ni na nobenem obrazu sence in na nobenem čelu oblaka, ko po hišah hodi sama radost, tiha sreča in veselje, in ko je v srca Velika noč prinesla velik dar in velikonočni blagoslov . . .

Bogumil Gorenjko.

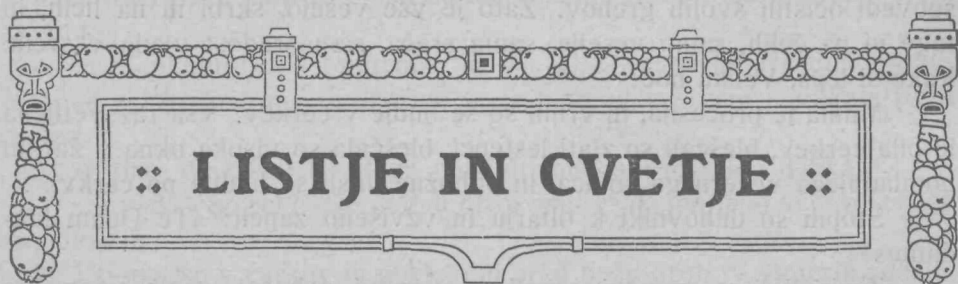

K NAM PRIHAJA VESNA . . .

K nam prihaja vesna,
mlada, zlata vesna,
da prinese tratam cvetje,
da prinese ptičkom petje.
Ž njo pa gredo trije angeli:
Prvi v halji zéleni
mlade rožice zasaja,

trato, log in vrt pomlaja.
Drugi z vrčem zlatim
rožice napaja
s srebrno vodico.
Tretji v zlatem krilu
rožice napaja
s solničnimi prameni . . .

Bogumil Gorenjko.

Mladi zvezdoznanec.

Zvezdoznanstvo nam kaj lepo pokazuje mogočnost, neizmernost in silno veličastvo božjega stvarstva. Neizmerni svetovni prostor in nebesna telesa v njem nam je pripravna podoba, da se moremo po njej vsaj nekoliko zamisliti v delavnico božje vsemogočnosti pa v neskončnost in večnost Stvarnikovo. V tem nas potrjuje vse to, kar smo se že v „Vrtcu“ naučili iz zvezdoznanstva. Zlasti razdalje v svetovnem prostoru, v vsemiru, nas morajo napolniti s strmenjem. Enako čuvstvo začudenja nas bo pa tudi prevzelo, če premislimo velikost nebesnih teles. Pričeli bomo zopet pri našem osolnčju ter si vzeli